

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1615/2566

พนักงานอัยการคดีศาลแขวงระยองโจทก์ นาย ท.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 3, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 134, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160 ทวิ, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 46, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.อ. มาตรา 23, ป.วิ.อ. มาตรา 176, พ.ร.บ.คุมประพฤติ พ.ศ. 2559 มาตรา 31, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15, พ.ร.บ.ดังกล่าวให้ยกเลิกความใน มาตรา 134, พ.ร.บ.จราจรทางบก (ฉบับที่ 13) พ.ศ. 2565 มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

ภายหลังจากศาลอุทธรณ์ภาค 2 มีคำพิพากษาแล้ว ได้มี พ.ร.บ.จราจรทางบก (ฉบับที่ 13) พ.ศ. 2565 ประกาศใช้บังคับ โดยมาตรา 134 วรรคหนึ่ง ที่แก้ไขใหม่ ยังคงบัญญัติให้ผู้แข่งรถในทางเป็นความผิดอยู่ และมาตรา 134/1 ที่แก้ไขเพิ่มเติมยังคงบัญญัติให้ผู้จัด หรือส่งเสริมให้มีการแข่งรถในทางเป็นความผิด กฎหมายใหม่จึงไม่ได้ยกเลิกความผิดตามมาตรา 134 วรรคหนึ่งและวรรคสอง (เดิม) แต่อัตราโทษตามมาตรา 160 ทวิ วรรคหนึ่ง (ที่แก้ไขใหม่) มีระวางโทษปรับขั้นต่ำสูงกว่ากฎหมายเดิม และโทษตามมาตรา 160 ทวิ วรรคสอง (ที่แก้ไขใหม่) มีระวางโทษจำคุกและปรับสูงกว่ากฎหมายเดิม ดังนั้น โทษตามกฎหมายเดิมเป็นคุณมากกว่า จึงต้องใช้กฎหมายเดิมซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลยตาม ป.อ. มาตรา 3 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 17 ส่วนการที่บทบัญญัติมาตรา 160 ทวิ (ที่แก้ไขใหม่) มีส่วนที่เป็นคุณในเรื่องการพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ ที่บัญญัติให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่มีกำหนดไม่น้อยกว่าสามสัปดาห์ แต่ไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวัน ซึ่งเป็นคุณกว่าบทบัญญัติมาตรา 160 ทวิ (เดิม) ที่บัญญัติให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่มีกำหนดไม่น้อยกว่าหนึ่งเดือนโดยไม่ได้กำหนดเวลาสิ้นสุดไว้ แต่

คำพิพากษา

คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาให้เพิกถอนใบอนุญาตขับรถยนต์ส่วนบุคคลชั่วคราวของจำเลย จำเลยมิได้ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 ในส่วนดังกล่าวแต่อย่างใด ดังนั้น แม้บทบัญญัติมาตรา 160 ทวิ (ที่แก้ไขใหม่) มีส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลย แต่ก็ไม่มีอำนาจมาใช้บังคับแก่จำเลยได้ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 134, 160 ทวิ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 46, 83 วรรคหนึ่ง ของกลางพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ของจำเลย และสั่งให้จำเลยทำทัณฑ์บนตามกฎหมาย จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 134 วรรคสอง (ที่ถูก วรรคหนึ่งและวรรคสอง), 160 ทวิ จำคุก 2 เดือน และปรับ 6,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ (ที่ถูก ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง) ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 เดือน และปรับ 3,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ยกคำขอรับรถยนต์ของกลาง และคำขอสั่งจำเลยให้ทำทัณฑ์บน ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 โจทก์อุทธรณ์ โดยอริบดียัยการ สำนักงานคดีศาลสูงภาค 2 ซึ่งอัยการสูงสุดได้มอบหมายรับรองให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษ

กักขังจำเลย 1 เดือนแทนโทษจำคุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 23 ไม่ลงโทษปรับ (ที่ถูกไม่รอการลงโทษจำคุกและไม่ลงโทษปรับให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นโทษกักขังแทนมีกำหนด 1 เดือนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 23) เพิกถอนใบอนุญาตขับรถยนต์ส่วนบุคคลชั่วคราว ออกโดยนายทะเบียนจังหวัดระยองของจำเลยรับรถยนต์ ของกลาง นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยเพียงใช้รถยนต์ของกลางเป็นยานพาหนะไปในที่จัดแข่งเท่านั้น มิได้ใช้ในการแข่งรถนั้น เห็นว่า ความผิดที่โจทก์ฟ้อง มิใช่ความผิดซึ่งกฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำไว้ให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นย่อมพิพากษาโดยไม่จำต้องสืบพยานหลักฐานได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 วรรคหนึ่ง และข้อเท็จจริงย่อมรับฟังเป็นที่ยึดว่า จำเลยร่วมกันจัด สนับสนุน หรือส่งเสริมให้มีการแข่งรถและร่วมกันแข่งรถในทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตตามฟ้อง ส่วนที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้พนักงานคุมประพฤติสืบเสาะและพินิจจำเลย เนื่องจากต้องการทราบข้อเท็จจริงเพื่อประกอบการพิจารณาพิพากษาหรือประกอบดุลพินิจในการกำหนดโทษแก่จำเลย รวมทั้งการกำหนดวิธีการคุมความประพฤติที่เหมาะสมแก่จำเลย อันเป็นอำนาจศาลที่จะรับฟังรายงานของพนักงานคุมประพฤติโดยไม่ต้องมีพยานหลักฐานประกอบตามพระราชบัญญัติคุมประพฤติ พ.ศ. 2559 มาตรา 31 เท่านั้น หาใช่เป็นการรับฟังข้อเท็จจริงที่จะนำมาเป็นพยานหลักฐานในการวินิจฉัยความผิดให้แตกต่างจากการกระทำที่ถูกฟ้องได้ การที่จำเลยฎีกาโต้แย้งว่า จำเลยใช้รถยนต์ของกลางเป็นยานพาหนะไปในที่จัดแข่ง มิได้ใช้ในการแข่งรถในทำนองเดียวกับที่ให้ถ้อยคำต่อพนักงานคุมประพฤตินั้น จึงเป็นการฎีกาเพื่อขอให้ศาลฎีกาฟังข้อเท็จจริงใหม่ผิดไปจากที่ศาลล่างทั้งสองรับฟังข้อเท็จจริงมาตามฟ้อง อันเป็นการขัดแย้งกับคำรับสารภาพของจำเลย และเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบ ย่อมเป็นการต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย คดีคงมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า สมควรรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า การกระทำของจำเลยที่นำรถยนต์ของกลางมาใช้เข้าร่วมแข่งขันเพื่อประลองความเร็วบนถนนสาธารณะที่ประชาชนใช้ร่วมกันในเวลากลางคืน นอกจากทำให้ประชาชนที่พักอาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียงและผู้ที่ใช้รถสัญจรไปมาเกิดความเดือดร้อนรำคาญแล้วยังอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนผู้ใช้ทางดังกล่าว นับเป็นการกระทำที่ไม่คำนึงถึงความปลอดภัยหรือความเดือดร้อนรำคาญของผู้อื่น และไม่ยำเกรงต่อกฎหมายบ้านเมือง อันเป็นเรื่องร้ายแรง แม้จำเลยไม่เคยต้องโทษจำคุกมาก่อน มีภาระต้องดูแลบุคคลในครอบครัว หรือมีเหตุอื่นตามที่อ้างในฎีกา ก็ยังไม่เพียงพอที่จะรอการลงโทษจำคุกให้จำเลย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ใช้ดุลพินิจเปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 23 นับว่าเป็นคุณแก่จำเลยมากแล้ว ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปว่า สมควรรับรถยนต์ของกลางหรือไม่ เห็นว่า รถยนต์ของกลางเป็นทรัพย์สินที่จำเลยใช้ในการร่วมกันจัด สนับสนุนหรือส่งเสริมให้มีการแข่งรถ และร่วมกันแข่งรถในทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต จึงเป็นทรัพย์สินที่จำเลยใช้ในการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 (1) การที่จำเลยนำรถยนต์ของกลางมาใช้แข่งในทางสาธารณะนอกจากเป็นการกระทำซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนผู้ใช้ทางร่วมกับจำเลยแล้ว ยังเป็นการกระทำที่ไม่ยำเกรงต่อกฎหมายบ้านเมือง และ

ก่อให้เกิดความไม่สงบสุขในสังคม แม้จำเลยจะมีความจำเป็นในการใช้รถยนต์ของกลางเพื่อประกอบสัมมาชีพ แต่การริบรถยนต์ของกลางเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่าง และเป็นการป้องปรามมิให้มีการกระทำความผิดในลักษณะเช่นเดียวกันอีกย่อมเป็นวิธีการที่เหมาะสมและเป็นประโยชน์แก่สังคมโดยรวม ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ให้ริบรถยนต์ของกลางมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน อนึ่ง ภายหลังจากศาลอุทธรณ์ภาค 2 มีคำพิพากษาแล้ว ได้มีพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ 13) พ.ศ. 2565 ประกาศใช้บังคับ โดยมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวให้ยกเลิกความในมาตรา 134 แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 และให้ใช้ความใหม่แทน โดยมาตรา 134 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ห้ามมิให้ผู้ใดแข่งรถในทางเว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากหัวหน้าเจ้าพนักงานจราจรวรรคสอง ..." และมาตรา 10 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 134/1 และมาตรา 134/2 แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 โดยมาตรา 134/1 บัญญัติว่า "ห้ามมิให้ผู้ใด จัด โฆษณา ประกาศ ชักชวน หรือดำเนินการด้วยวิธีการใดเพื่อให้มีการแข่งรถในทางโดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา 134 ..." เช่นนี้ มาตรา 134 วรรคหนึ่ง ยังคงให้บทบัญญัติที่ให้ผู้แข่งรถในทางเป็นความผิดอยู่ และมาตรา 134/1 ยังคงบัญญัติให้ผู้จัด หรือส่งเสริมให้มีการแข่งรถในทางเป็นความผิด กฎหมายใหม่จึงไม่ได้ยกเลิกความผิดตามมาตรา 134 วรรคหนึ่งและวรรคสอง ส่วนอัตราโทษและการพักใช้ใบอนุญาตขับขี่หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขึ้นนั้น พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ 13) พ.ศ. 2565 มาตรา 30 ให้ยกเลิกความในมาตรา 160 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 และให้ใช้ความใหม่แทน ซึ่งตามมาตรา 160 ทวิ วรรคหนึ่ง (ที่แก้ไขใหม่) บัญญัติว่า "ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 134 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าสามสัปดาห์ แต่ไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสัปดาห์ หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่" และวรรคสองบัญญัติว่า "ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 134/1 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ" ตามมาตรา 160 ทวิ วรรคหนึ่ง (ที่แก้ไขใหม่) จึงมีระวางโทษปรับขึ้นต่ำสูงกว่ากฎหมายเดิมและโทษตามมาตรา 160 ทวิ วรรคสอง มีระวางโทษจำคุกและปรับสูงกว่ากฎหมายเดิม ดังนั้น โทษตามกฎหมายเดิมเป็นคุณมากกว่า จึงต้องใช้กฎหมายเดิมซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 17 ส่วนการที่บทบัญญัติมาตรา 160 ทวิ (ที่แก้ไขใหม่) มีส่วนที่เป็นคุณในเรื่องการพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ ที่บัญญัติให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่มีกำหนดไม่น้อยกว่าสามสัปดาห์ แต่ไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสัปดาห์ ซึ่งเป็นคุณกว่าบทบัญญัติมาตรา 160 ทวิ (เดิม) ที่บัญญัติให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่มีกำหนดไม่น้อยกว่าหนึ่งเดือนโดยไม่ได้กำหนดเวลาสิ้นสุดไว้ แต่คดีนี้ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาให้เพิกถอนใบอนุญาตขับรถยนต์ส่วนบุคคลชั่วคราวของจำเลย จำเลยมิได้ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 ในส่วนดังกล่าวแต่อย่างใด ดังนั้น แม้บทบัญญัติมาตรา 160 ทวิ (ที่แก้ไขใหม่) มีส่วนที่เป็นคุณแก่จำเลยแต่ก็ไม่อาจนำมาใช้บังคับแก่จำเลยได้ พิพากษายืน

องค์คณะ

ปัญญา ช่อมนิ · เสกสิทธิ์ สุขใจ · ชัยยุทธ กลับอำไพ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← [deka.supremecourt.or.th](https://thaideka.online/deka/1615/2566) · <https://thaideka.online/deka/1615/2566>